

Ogroman je registar potreba koje savremeni čovek žudno izmišlja. I zadovoljenja svojih mnogobrojnih besmislenih potreba, ljudi su ovu zlatnu zvezdu Božiju pretvorili u klanicu. A čovekoljubivi Gospod je davno otkrio ono što je "jedino potrebno" svakom čoveku i svemu čovečanstvu. Šta je to? – Bogočovek Hristos i sve što On sobom donosi: Božanska istina, Božanska pravda, Božanska ljubav, Božanska dobrota, Božanska svetost, Božanska besmrtnost, Božanska večnost, i sva ostala Božanska savršenstva. Eto, to je "jedino potrebno čoveku i čovečanstvu, a sve ostale ljudske potrebe, upoređene sa ovom, toliko su sporedne, da su gotovo nepotrebne (Lk. 10, 42).

Kada se čovek evanđelski ozbiljno zamisli nad tajnom svoga života i sveta oko sebe, onda mora doći do zaključka, da je potreba nad potrebama – odreći se svih potreba, i odlučno poći za Gospodom Hristom, poći i sjediniti se s Njim, upražnjavanjem evanđelskih podviga. Ne učini li to, čovek ostaje duhovno besplodan, besmislen, bezživotan; duša mu se suši, rasipa, raspada i on postupno izumire, dok najzad sav ne umre, sav bez ostatka. Jer su božanska usta Hristova izrekla: "Kao što loza ne može roditi sama od sebe, ako ne ostane na čokotu, tako i vi ako u meni ne budete. Ja sam čokot, a vi loze: koji obitava u meni i ja u njemu, on će roditi mnogo roda, jer bez mene ne možete činiti ništa. Ko ne ostane u meni, izbaciće se napolje, kao loza, i osušiće se, i skupiće je, i u oganj baciti, i spaliti" (Jn. 15, 4 – 6).

Samo kroz duhovno organsko jedinstvo sa Bogočovekom Hristom, čovek može produžiti život svoj u život večni i biće svoje u biće večno. Čovek bogočovečanske kulture nikad nije sam: kad misli, on – Hristom misli; kad dela, on – Hristom dela; kad oseća, on – Hristom oseća. Jednom rečju: on neprestano živi hristom Bogom. Jer šta je čovek bez Boga? – U početku polučovek, a na kraju – nečovek. Jedino u Bogočoveku, čovek nalazi punoću i savršenstvo svoga bića, nalazi svoj original, svoju beskonačnost i beskrajnost, svoju besmrtnost i večnost, svoju apsolutnu vrednost. Gospod Isus je jedini među ljudima i među bićima proglasio dušu čovečiju za najveću dragocenost u svima svetovima, gornjem i donjem. "Kakva je korist čoveku, – pita Spasitelj koji se nikad smejaio nije, – ako sav svet dobije a duši svojoj naudi? Ili kakav će otkup dati čovek za dušu svoju?" (Mt. 16, 26).